

Olaf en de 9 rendieren

Hans Arnoldy

Olaf en de 9 rendieren

'Er was eens ...,' zo beginnen sprookjes meestal. En dan volgt zoiets als 'héél lang geleden ...'.

Maar nee, dit verhaal is niet van 'heel lang geleden'. Dit verhaal is van nu, maar wel van héél ver weg.

Het gaat over een jongen die leeft met zijn vader en moeder in een boerderij, heel ver weg dus. Zó ver weg, dat het niet eens meer op de kaart staat.

In de buurt van de Noordpool, daar gaan geen wegen meer naartoe, daar kunnen geen vliegtuigen landen, en het is te ver voor helikopters. Zo ver, dat eigenlijk niemand weet dat er nog iemand woont

Het is er wit. Overal prachtig wit. Voor zover het oog reikt alleen maar sneeuw. Besneeuwde heuvels, besneeuwde bossen en natuurlijk, ook de boerderij van de jongen met zijn ouders ligt onder een dik pak sneeuw. Het is er zo koud dat de sneeuw nooit wil smelten. Die sneeuw ligt er dus altijd, eeuwige sneeuw, noemen we dat.

Hoe die vader en moeder met die jongen - Olaf heet hij trouwens - hier ooit zijn gekomen, weet niemand meer. Maar voor ons verhaal doet dat er ook niet zo toe. Ze leven daar, met z'n drietjes.

In een knusse boerderij. Altijd is de haard aan en altijd branden er wel kaarsjes. Want elektriciteit is er daar, zo ver weg, natuurlijk niet. Maar het is er gezellig, het lijkt daar altijd wel kerstmis!

Om in leven te blijven, moeten ze hard werken. Alle drie, elke dag weer. De vader gaat jagen, hakt hout voor de kachel en voor het fornuis. De moeder maakt warme kleren van wol en rendierhuiden, ze zorgt voor het eten en houdt de boel aan kant. Olaf zorgt voor de beesten en voor de tuin.

Elke dag ruimt hij de verse sneeuw uit de moestuin zodat de plantjes kunnen groeien en houdt hij het weiland vrij van sneeuw, zodat de beesten naar buiten kunnen, daar kunnen lopen en grazen.

Ze hebben een ezel, zeven schapen, vier geiten en wel twintig kippen. De ezel helpt ze als ze op reis moeten, draagt dan de spullen op zijn rug en, als ze meegaat, ook moeder. De schapen zijn er voor de wol, de geiten voor de melk en de geitenkaas, en de kippen ...

Heel af en toe – een paar keer per jaar - gaan vader en Olaf naar de bewoonde wereld. Naar het meest dichtbij zijnde dorpje. Maar omdat ze zo heel ver weg

wonen, is dat dorpje dus ook heel ver weg. Dat is wel een week lang reizen met de ezel. Zonder ezel is het helemaal niet te doen.

Dan nemen ze groenten, wol en dierenhuiden van de boerderij mee. Ook de houtsnijwerkjes, heel geliefd speelgoed, dat vader en Olaf tijdens de lange winteravonden uit houtblokken snijden en die moeder daarna schildert, mooi rood en andere kleuren. Ze maken ze zó mooi, dat ze in het dorp een heleboel geld opleveren. Iedereen wil hun paardjes wel hebben.

Op de terugreis nemen ze de spullen mee die ze op de boerderij niet hebben, zoals koffie en thee, papier, boeken of nieuwe snaren voor de harp waar moeder zo mooi op speelt. Op de boerderij hebben ze trouwens zo veel dingen niet die wij wel hebben. Geen televisie, geen telefoon, geen computers, maar *'als je het niet hebt, mis je het ook niet'*, zegt moeder altijd. En gelijk heeft ze.

Wat heb je trouwens aan een telefoon of een televisie zonder stroom? En ze wonen zo ver weg, dat er niemand te bellen valt, en geen programma op de televisie ontvangen kan worden.

Ook de terugreis duurt zeker weer een week en je kan begrijpen dat ze niet voor elke kleinigheid even een boodschapje doen. Toch hadden ze er geen hekel aan. De natuur onderweg was zo mooi, alles was zo stil en zo prachtig, nou ja, totdat ze dan bij de mensen in het dorp aankwamen. Maar dat was altijd maar voor even en dan gauw weer terug naar huis. Olaf was inmiddels oud genoeg om de reis alleen te maken en dat deed hij eigenlijk best graag, ook al was hij dan weken van huis. Dan sprak hij ook weer eens iemand anders en hoorde hij het nieuws uit de rest van de wereld

In de loop van de tijd was de ezel wel oud geworden. En stram in de poten. Het liefst bleef hij de hele dag op stal, een beetje hooi knabbelen. Ook al zorgde de jongen er elke dag voor dat de wei sneeuwvrij was, het bleef koud aan de hoeven. Nee, voor de ezel hoefde het niet zo nodig meer. Een week lang reizen – en dan ook nog weer terug – werd voor de ezel echt te veel.

Dat begon wel een probleem te worden, want hoe konden ze dan nog naar de bewoonde wereld?

Geld voor een nieuwe ezel was er niet en zonder zo'n beest hoefde je er niet eens aan te denken zo'n lange tocht naar de bewoonde wereld te maken. Vader en moeder maakten zich zorgen. Hoe moest dat verder? Voor geen geld in de wereld wilden ze hun boerderij verlaten. Ze waren er intens gelukkig met elkaar en hadden niet meer nodig dan dat ze daar hadden.

Maar zonder een ezel, of een paard, ging het niet. Waar haalde je alleen - zo ver weg - een nieuwe ezel vandaan, laat staan een paard. Hier waren hooguit rendieren.

'Héé, wat zei je me daar,' riep moeder. Een rendier? Dat was misschien wel wat, *een rendier!*

Die zagen ze in de bossen rond de boerderij vaak genoeg. En die waren meestal helemaal niet bang of schichtig. Ze hadden immers nooit mensen gezien. Ja, hooguit de boer, de vrouw of Olaf en die waren altijd heel aardig voor ze. Daar behoefden ze dus niet bang voor te zijn,

Ja, een rendier! Als ze er nou eens een konden vangen en die tam konden maken, en leren gehoorzamen aan wat eenvoudige opdrachten. Dan kon die mooi de rol van de oude ezel overnemen.

Zo gingen de vader en de jongen op een mooie dag vroeg op pad. Het was nog donker, maar met al die sneeuw leek het toch een beetje licht. Door de prachtige sterrenhemel en de heldere maan werd hun pad ook voldoende beschenen.

Langzaam kwam nu de zon op. Voorzichtig verrees boven de heuvels een roodachtige gloed, en verscheen de veroorzaker van al dat moois. Hoe hoger de zon kwam, des te meer licht viel er door de bomen. De sneeuw kleurde prachtig mee, van voorzichtig roze naar rood en uiteindelijk sprankelend en schitterend wit. Zo scherp, dat je ogen het nauwelijks meer konden verdragen. Toen de zon helemaal op was, voelde je zelfs een beetje warmte, ondanks de barre koude. Oh, wat was het hier toch fijn en mooi! Vader en Olaf genoten van dat alles, hoe vaak ze zo'n zonsopgang ook al hadden meegemaakt.

De beesten kwamen nu voorzichtig uit hun slaapplaatsen tevoorschijn. Je zag konijntjes, een vos of een wolf en fazanten. Als je geluk had kon je zelfs een beer uit zijn hol zien kruipen.

Ja hoor, ook voor de rendieren ging de dag beginnen. Op zoek naar een paar malse blaadjes of grassprietten die nu uit de sneeuw naar boven piepten.

Voor zo'n rendier waren de boer en Olaf gekomen. Nu de kunst om het beest, liefst een grote en sterke, te vangen.

Thuis hadden ze al een plan gemaakt. Olaf zou het rendier met lekker groen loof en met een worteltje lokken. Als het beest nabijkwam zou de vader een touw om de nek gooien en *'kip ik heb je'*, de klus was geklaard. Nou ja, *'kip'*, je begrijpt wat ik bedoel.

Zo ging het ook. Nog mooier zelfs.

Ze hadden een groepje van wel tien rendieren gespot en hun aandacht weten te trekken met de rendier-lekkernijen.

Daar kwamen ze - met een groot dier voorop - rustig en nieuwsgierig door de sneeuw aangesjokt. Bang waren ze helemaal niet.

Wat waren die beesten groot en vast heel sterk. Vader en Olaf werden toch best een beetje bang nu de rendieren stap voor stap dichterbij kwamen. Ze waren ook met zoveel! Konden ze niet beter vluchten, hard wegrennen? Beter dan straks gebeten te worden of door hun hoeven vertrapt te worden, of met die grote geweien doorboord te worden.

De mannen begonnen voor de zekerheid al naar achter te schuifelen. Het grootste beest, dat vooropliep, begon nu ook wat harder te lopen. Het moest niet gekker worden: de het leek wel of de rendieren de mannen aan het vangen waren, in plaats van omgekeerd.

Maar na enige tijd hield het grootste rendier halt. Hij leek er genoeg van te hebben. Graag of niet hoor, leek hij te vinden. Olaf begreep dat hij nu wat moest doen – *nu of nooit*, dacht hij - en hij stak de wortels vooruit in de richting van de grote.

Het rendier bleek totaal niet bang en hapte maar wat graag de wortel uit Olafs hand. Wat een rode neus had dat beest trouwens!

Snel gooide vader het touw om de nek van het rendier. Ook dat bleek geen enkel probleem, sterker nog, als vanzelfsprekend volgde het dier nu de mannen. Het gekste was nog wel dat - zonder dat ze daarvoor enige moeite hadden te doen, maar liefst acht andere rendieren braaf hun leider met de rode neus volgden.

Zo ging het in optocht terug naar huis. Vader, Olaf en een groep van negen rendieren achter hen aan. De stal was te klein voor zoveel extra beesten, maar geen nood: rendieren slapen niet in een stal. Die waren altijd buiten, dag en nacht!

Ze besloten om het grootste beest, met de rode neus, tam te maken, af te richten en te leren netjes naast hen te lopen en vracht op de rug mee te voeren. Het rendier bleek een zeer gemakkelijke leerling, alsof het hem allemaal zeer vertrouwd was. Datzelfde gold trouwens voor de hele kudde. Wat hadden de mannen een geluk gehad door zo'n stelletje fijne rendieren te vangen. Uiteindelijk was het een fluitje van een cent geweest om vervanging voor de ezel te vinden. Wat waren ze blij!

Een paar maanden waren de rendieren nu op de boerderij. Olaf en zijn ouders konden hun geluk niet op. Wat hadden zij meer te wensen. De ezel kon van zijn oude dag genieten en zij hadden een weiland vol goede plaatsvervangers!

Al snel besloot Olaf weer naar het dorp te gaan en uit te proberen hoe dat met hun nieuwe rendier zou gaan.

Super! Stukken beter zelfs dan met de oude ezel. Ze konden nu extra veel spullen van de boerderij naar het dorp brengen en dus ook weer meer geruilde spullen mee terug nemen. Och wat hadden ze het getroffen met de nieuwe dieren. Ze waren ook zo slim en lief. Ze lieten zich lekker borstelen en kroelen, konden kunstjes zoals op de achterpoten staan, rondjes draaien, en wat al niet meer. Wat zouden ze hier nog veel plezier aan beleven,

Maar op een kwaai dag ...

Zoals elke ochtend ging Olaf naar de beesten om ze te voeren en de sneeuw uit de wei te vegen. Maar wat nu?

Ja, de ezel stond in zijn hok, net zoals de schapen en de geiten. En de kippen waren er ook nog allemaal.

Maar de rendieren? Weg waren ze. Allemaal. Hoe kon dat nou? Hij had ze 's avonds nog welterusten gewenst en er leek niets aan de hand. Maar nu? Ze waren niet in de stal, niet in de wei, ook niet ergens anders op het erf ...

Olaf rende terug naar huis en vertelde zijn ouders wat hij had aangetroffen. Of liever, wat hij niet meer had aangetroffen. Vader en moeder schrokken zich ook een hoedje. Hoe kon dat nu? Had Olaf soms een hek opengelaten? Hoe moesten ze nu naar het dorp? Er zat niets anders op dan dat ze gingen zoeken. Maar vader en moeder waren alle twee druk met hun werk, dus Olaf moest op pad. Moeder gaf hem voor onderweg een volle kruik met zelfgemaakt bosbessensap en een rugzak vol boterhammen met dikke plakken zelfgemaakte geitenkaas mee. Ze wensten hem veel succes en hoopten dat hij snel met hun rendieren terug zou zijn. Daar ging Olaf, met zijn rugzak en een touw om de beesten straks te kunnen vangen.

Het was eenvoudig om in de sneeuw het spoor van de rendieren te volgen, dus Olaf zette er flink de pas in, in de hoop ze snel te vinden. Hij liep en hij liep, tot de avond aan toe. Het was donker geworden en het werd nu steeds moeilijker om het spoor te volgen. Hij besloot ergens onder een boom een schuilplek te maken en daar de nacht door te brengen.

De volgende dag ging het weer verder. Maar de pootafdrukken van de rendieren waren nu door de nieuwe verse sneeuw verdwenen. Olaf besloot de weg op goed geluk te vervolgen. Steeds verder van huis, hij moest en zou de beesten weer terugbrengen.

Het was koud. Er stonden steeds minder bomen, het bos veranderde langzaam in een verlaten vlakke, met alleen maar sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw. In de verte hoorde hij wolven huilen, en hij dacht - of verbeelde hij zich dat - een beer te horen brullen. Dat was niet zo gek, want dit was het gebied van de ijsberen. Witte of soms een beetje gelige beren, de grootste en sterkste van alle beren die er bestonden, en Olaf wist dat ze maar al te graag ook mensenhapjes lustten. Hij moest er maar niet aan denken. Hun rendieren, daar ging het om. Hij zou ze toch moeten kunnen vinden!

Hij liep de hele dag door, maakte een sneeuwhol voor de nacht en ging 's morgens vroeg weer verder.

Zo langzamerhand raakte zijn rugzak leeg, hij had nog maar een enkele boterham en weinig te drinken. *'Doorzetten Olaf'*, riep zij zichzelf toe, hij kon toch niet met lege handen thuiskomen. Dat moment realiseerde hij zich dat hij ook weer terug zou moeten. Zou hij de weg nog wel terug vinden? Zonder eten en drinken? Nu werd Olaf toch wel wat bezorgd. Kon hij maar niet beter terugkeren? Dan maar zonder rendieren? Inmiddels was het al weer donker aan het worden en hij besloot eerst maar weer een hol voor de nacht te maken.

Olaf was zo moe dat hij direct in slaap viel. In een diepe slaap. En hij droomde. Hij droomde dat hij bezoek kreeg, daar in zijn zelfgemaakte hol. Het waren leuke wezentjes, vrolijk, met vleugeltjes en helemaal groen. Ze sprongen om hem heen en trokken aan zijn oren en aan zijn neus, kriebelden onder zijn kin. Zo, dat hij er wakker van werd. Maar toen zag hij dat het helemaal geen droom was geweest: de groene poppetjes waren er nog steeds en met hele lieve stemmetjes begonnen ze zelfs te praten! *"Olaf (hé, ze wisten zijn naam!), "wat doe jij hier zo ver van huis, in de kou, tussen alle wilde dieren?"*

Hij schrok. Was dit echt? Hij kneep zich in de arm maar die figuurtjes waren er nog steeds. Het waren *elfen*, vertelden ze. Zij waren de helpers van de Kerstman, die woonde hier namelijk vlakbij.

Olaf was blij met hun komst. Nu kon hij eindelijk met iemand praten en ze de weg vragen. Hij vertelde zijn kleine bezoekers dat hun rendieren waren weggelopen. Zo maar, ineens. Alle negen tegelijk. Hadden zij ze misschien gezien?

De elfen bastten in lachen uit.

"Klopt, klopt, klopt," riepen ze triomfantelijk. *"Dat wisten we allang! Jullie hadden de rendieren van de Kerstman gevangen. En die hadden het best leuk gevonden eens een tijdje bij de mensen te logeren. Maar nu moesten ze weer aan het werk: de Kerstman in zijn slee voortrekken en helpen de pakjes bij de kinderen over de hele wereld te bezorgen."*

De rendieren van de Kerstman!

Ineens begreep Olaf dat hij en zijn vader de rendieren van de Kerstman hadden gevangen. Inderdaad, de grootste had een rode neus. Dat moest Rudolf zijn. En van de andere wist hij ook de namen wel. Dat moesten Dasher en Dancer, Prancer en Vixen, Comet en Cupid, en Donder en Blitzen zijn. Die hadden ze dus allemaal te logeren gehad zonder te weten wie het waren. Jeetje!

Maar wat nu.

Olaf begreep wel dat hij deze dieren verder moest vergeten. Ze waren helemaal niet van hem. Sterker nog, de elfen vertelden dat de Kerstman best boos op de beesten dat ze zo lang van huis waren geweest. Hij had er al over gedacht zich nieuwe rendieren aan te schaffen. Maar gelukkig waren ze op tijd teruggekeerd en intussen was hij alweer met ze op pad om de pakjes rond te brengen.

Wat moest Olaf nu? Zo ver van huis? Hij wist niet eens de weg terug en zijn sporen zouden allang onder nieuwe sneeuw zijn bedekt. Zijn eten was op, kortom hij verkeerde in een benauwde situatie.

De elfen wisten ook geen raad. Ze besloten terug te gaan en de Kerstman te vertellen wat ze ontdekt hadden. Misschien had hij een oplossing. Nadat ze afscheid hadden genomen viel Olaf direct weer in slaap, zo moe was hij. Maar dromen deed hij niet meer.

De volgende ochtend besloot Olaf terug te keren naar huis. Verder zoeken had geen zin. Als het weer wat beter was moesten ze maar een nieuw rendier gaan vangen. En dan eentje die niet van een ander was. Helemaal al niet van de Kerstman. De Kerstman ..., hij had altijd gedacht dat dit maar een sprookjesfiguur was.

Daar ging hij weer op weg. Zo goed en zo kwaad een pad zien terug te vinden. Uren liep hij zo door de sneeuw, met een lege maag en een lege rugzak. De wolven huilden, de beren bromden. Ja, hij was best bang, zijn hart klopte in zijn keel. Als straks ...

Die gedachte had hij niet eens af kunnen maken, want daar was het gebrom ineens heel dichtbij.

Uit de witte sneeuw dook plotseling iets anders wits op: een reusachtige ijsbeer! Luid grommend en op zijn achterpoten staande, de voorpoten in de lucht zwaaiend. Dat was een beest dat je beter niet kon tegenkomen.

Olaf had het bos nog niet bereikt, maar hier en daar stond er toch al wel weer een flinke boom. Hij schatte zijn kansen en besloot in een wilde draf zo'n boom te bereiken en daar zo hoog mogelijk in te klimmen.

Hij hoorde de beer achter hem aankomen. Wild snuivend en grommend. Takken braken waar de zware beer overheen snelde, alles moest wijken voor zoveel geweld. En rennen dat die beer kon! In grote passen kwam hij snel dichterbij. Maar net op tijd kon Olaf een boomtak grijpen en wist hij zich omhoog te werken. De beer stond onder de boom; die wilde dit lekkere hapje niet zomaar laten ontsnappen.

Daar zat hij dan, in de kou, zonder eten of drinken, op een tak met beneden zich een geduldig wachtende ijsbeer. Die dacht natuurlijk *'kijken wie dit het langste volhoudt: die jongen of ik!'*. En hij wist het antwoord eigenlijk al wel.

Olaf was op z'n zachtst gezegd behoorlijk opgelucht dat hij aan de beer had weten te ontsnappen. Tot nu toe althans. Maar hoe nu verder? Hij realiseerde zich dat om hulp roepen hier weinig zin had. In slaap vallen was helemaal gevaarlijk, dan zou hij misschien uit de boom vallen. Wat nu ...

Waren die elfen er nu nog maar. Zodat hij om hulp kon vragen. Of misschien konden ze die beer wel weglukken.

Hoe kwam het eigenlijk dat hij die elfen had ontmoet? Ze waren gekomen toen hij in diepe slaap was en ze woonden hier klaarblijkelijk in de buurt.

Maar slapen ging nu niet, helemaal niet een diepe slaap waarin hij zo fijn kon wegdromen en de elfen verschenen.

Als hij nu eens zijn ogen heel hard dichtkneep en dan heel sterk aan de elfen zou denken? Zouden ze dat merken? Olaf keek nog eens omlaag en zag dat de beer nog steeds geduldig en geïnteresseerd op hem zat te wachten.

Omdat hij niets beters kon verzinnen, moest hij de elfen-truck toch maar proberen. Dus kneep hij zijn ogen stijf dicht en begon heftig aan de elfen te denken. Misschien moest hij er ook wel roepen, en hij schreeuwde het uit: *'Help, lieve Elfjes, help me toch ...!'*

Niets. Zover hij kon kijken – en dat was best ver vanuit die boom – was er geen beweging te bekennen. Voorzichtig keek hij nog eens omlaag. Helaas, die dikke zat er nog.

Nog maar eens proberen. Dan deed hij tenminste wat. Ogen dicht, heel diep denken aan de Elfjes, hard om hulp roepen. Zo ging hij verder totdat hij schor was van het schreeuwen. Moe van de spanning begon hij toch gevaarlijk weg te dutten. Hoog op die tak gezeten, leunend tegen de boomstam ging dat net, maar één onbewuste beweging in zijn slaap en hij zou beneden liggen.

Terwijl Olaf daarboven bleef vechten tegen de slaap, voelde hij ineens kriebel aan zijn oor en zijn neus en hij voelde wat in zijn kraag. De elfjes!

Ze hadden hem toch gehoord! Omdat elfjes kunnen vliegen begrepen ze eerst niet goed waarom Olaf daar in die boom was gaan zitten, maar o ja, mensen

kunnen niet vliegen. Wat mensen ook niet kunnen, maar Elfjes wèl, is praten met de dieren. Dus toen ze Olaf hadden aangehoord, gingen ze naar de ijsbeer daar beneden en vroegen hem namens Olaf beleefd weg te gaan en toch vooral een ander hapje te zoeken. De beer was niet overtuigd. Integendeel, zo vaak kwamen hier geen mensen, dit buitenkansje zou hij zeker niet laten lopen! En hij had geduld.

‘Dan moeten we terug naar de Kerstman, misschien weet die raad’, stelden de elfjes vast en drie van hen vlogen meteen weg. Eentje besloot bij Olaf te blijven, om hem moed in te spreken en desnoods de beer nog op andere gedachten te brengen.

Uren later – Olaf wist niet meer hoe hij moest zitten op die hoge tak daar in de kou – waren plots de elfjes er weer. Ze vertelden dat de Kerstman juist deze dagen heel druk was en hij had amper tijd gehad om het verhaal van de elfjes aan te horen. Ja, hij wist wel van die Olaf, die stond ook in zijn grote boek. Maar hij was nog nooit bij die mensen geweest. Gek eigenlijk, want niemand woonde zo dicht bij hem in de buurt als die Olaf en zijn ouders. Ja, daar moest hij toch eens wat aan doen.

‘Oh, top’ riep Olaf daar in de hoogte, *‘wat gaat de Kerstman dan doen? Kan hij in elk geval mijn ouders waarschuwen dat ik hier zit? Misschien kunnen zij die beer dan verjagen en mij redden!’*

De elfjes grinnikten wat en vroegen Olaf nog even geduld te hebben. Dat hadden ze nauwelijks gezegd of ze hoorden in de verte een *‘Ho, ho, ho’*.

Hé, dat riep de Kerstman toch altijd als hij in aantocht was?

Ja hoor, die stem werd luider en luider en daar kwam de Kerstman door de lucht in zijn slee aangeleden. Getrokken door dat mooie grote rendier met die rode neus. En acht andere rendieren daarachter. Olaf herkende ze meteen. *Zijn* rendieren. Hij had toch niet geweten dat ze aan de Kerstman toebehoorden?! Maar ja, hoe kon hij dat ook weten. Hij wist niet eens of de Kerstman wel echt bestond.

‘Ho, ho, ho!’ klonk het nu dichtbij. Daar was de Kerstman. In hoogst eigen persoon. De ijsbeer had intussen de benen genomen. Ook al had die beer de rest van het jaar een prima band met de Kerstman, hij wist dat hij zich beter uit de voeten kon maken als deze voor de mensenkinderen aan het werk was.

‘Zo Olaf, jij had mijn rendieren willen stelen?’ sprak de Kerstman streng. *‘Maar je wist niet dat mijn rendieren mij – zeker in de kersttijd – nooit in de steek laten! Ze hebben me ook alles verteld. Hoe jij ze met een wortel had verleid en mee naar huis had genomen. Ze vertelden ook dat jullie goed voor ze gezorgd hebben, het voelde gewoon alsof ze op vakantie in de mensenwereld waren’*.

Olaf was sprakeloos. Voor het eerst zag hij de Kerstman, in levenden lijve. En kon hij ermee praten! Hoe gaaf was dat?!

‘Het spijt me heel erg, Kerstman, maar ik wist echt niet dat het uw rendieren waren en ze gingen zo braaf mee!’

‘Goed, goed’, sprak de Kerstman, ‘ik hoorde van mijn elfjes dat je al een tijd niet meer had gegeten en het is nog een paar dagen lopen eer je thuis bent. Ik zou zeggen, stap in, bij mij in mijn slee en we brengen je vliegensvlug terug naar huis.’

Dat liet Olaf zich geen twee keer zeggen en van de boom sprong hij behendig naast de Kerstman in de slee. Hij was vast de allereerste mens die ooit bij de Kerstman in de slee mocht meevliegen!

Zoals de Kerstman al voorspelde, in een oogwenk landde het gezelschap pal bij de boerderij. Daar stond Olaf dan weer, thuis. Zelfs met dezelfde negen rendieren waarmee ze nog maar kortgeleden zoveel plezier hadden gehad.

Maar die stonden nu voor de slee van de Kerstman. Waar ze hoorden.

‘Hoe gaan we dat nu doen?’ vroeg de vader, ‘zonder ezel of zonder rendier?’

‘We gaan gewoon proberen een nieuw rendier te vangen, vader’ stelde Olaf voor. Dat leek hem nogal logisch.

Maar de Kerstman had een ander ideetje, veel mooier zelfs. Met een grote grijns zei hij:

‘Ik weet wat beters. Ik heb mijn rendieren maar een week of drie per jaar echt nodig. Als ik ze die tijd kan gebruiken mogen ze wat mij betreft de rest van het jaar bij jullie zijn. Ik had al lang begrepen dat jullie goed voor ze zorgden en dat ze het hier erg naar de zin hadden!’

Daar behoefde de boerenfamilie niet lang over na te denken, wat een super-idee! Rudolf en de andere rendieren het hele jaar door bij hen op de boerderij!

Ook de rendieren hadden het gesprek tussen de Kerstman en de boerenfamilie gevolgd, ook zij leken verheugd, afgaande op hun gekwispel en hun danspasje in het tuig voor de arrenslee. Rudolf draaide zijn kop naar Olaf en een dikke knipoog was zijn deel.

En zo kwam het dat een familie, die de kerstman nog nooit had gezien – alleen in de boeken en op plaatjes - en eigenlijk dacht dat dat hij helemaal niet bestond en maar een verzinsel was, ontdekte dat er weldegelijk een Kerstman is.

Als je er maar in gelooft!

En dat is, wat ze sindsdien zeker doen.